

СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ТА УПРАВЛІННЯ В ГОТЕЛЬНОМУ БІЗНЕСІ

Полупан В.В., канд. техн. наук, доц.

Тресін А.О., магістрант

Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна

В умовах сучасних соціально-економічних проблем, їх вирішення створює потребу координації готельної діяльності, підтримки та сприяння розвитку сектору ресторанно-готельної сфери, створення сприятливих умов для подальшого розвитку.

Для виявлення пріоритетного напрямку готельної діяльності, що реалізується через процеси управління та економічного обґрунтування, технологічного забезпечення та кваліфікаційного становлення, виховання професійних кадрів, необхідною є потреба в аналізі ситуації на готельному ринку та виявлення умов подальшого стратегічного розвитку одного з секторів туризму – готельного господарства.

Роль готельного комплексу полягає у сприянні розвитку економіки країни, що пов'язано із здійсненням зовнішньої та внутрішньої спільної діяльності підприємств готельного господарства. Сучасне готельне господарство має сприяти вирішенню низки оперативних завдань і водночас формулювати необхідні стратегічні програми, націлені на стратегічні зміни готельного комплексу у напрямку підвищення конкурентоспроможності.

Стратегічне управління є однією з основних складових єдиної системи управління підприємством готельного господарства, період часу впливу якого на соціально-економічний розвиток суб'єкта господарювання повинен бути рівним або перевищувати час впливу перспективного (довгострокового) управління, а вплив його на діяльність підприємства готельного господарства, що здійснюється за допомогою прийнятих стратегій економічної, маркетингової, структурно-організаційної, соціальної, інноваційної спрямованості, не є еволюційним, заснованим на перенесенні тенденцій розвитку з минулого в майбутнє, а постає як сукупність заходів, що вживаються для забезпечення цільової орієнтації на досягнення необхідних результатів, зростання ефективності діяльності підприємства.

Правильно обрана стратегія є першим найважливішим результатом і в той же час ефективним механізмом стратегічного управління, оскільки вона спрямовує та мобілізує використання науково-технічного, виробничо-технологічного, фінансово-

економічного, соціального та організаційного потенціалів господарюючого суб'єкта у певних напрямках, що обцяють досягнення успіху. Прискорення змін у навколишньому середовищі, поява нових запитів та еволюції позиції споживача, зростання конкуренції у процесі споживання всіх видів ресурсів, інтернаціоналізація бізнесу, поява нових, найчастіше цілком несподіваних можливостей для здійснення бізнесу, розвиток інформаційних мереж, що уможливають блискавичне поширення та отримання інформації, широка доступність сучасних технологій, зміна ролі людських ресурсів, а також вплив низки інших факторів сприяли значному зростанню ролі стратегічного управління [1, 2].

Стратегічне управління має, на відміну від довгострокового управління, відбиватися на сформованих стратегіях управління різної спрямованості, які мають можливість об'єкту управління підвищувати свою результативність за умов нестабільності довкілля, створення кардинально нових технологій, і навіть за наявності значного рівня конкуренції серед діючих об'єктів управління. Будь-які класифікаційні ознаки, відповідні стратегіям управління, що формуються і реалізуються, можуть бути виправдані і доцільні в тих випадках, коли наповненість відповідними діями та заходами наводить реалізовані стратегії поетапно як у поточний, так і в стратегічний періоди часу до досягнення запланованих результатів.

У процесі стратегічного управління стратегії, що формуються, при сталості їх дотримання та реалізації управлінських заходів у кожний з відповідальних для досягнення реальних результатів періодів часу розвитку господарюючого суб'єкта повинні бути здійснені з орієнтацією на їх продовження, можливе коригування, реконструкцію деяких стратегічних складових, а може бути і на зміну їх спрямованості. Процес стратегічного управління підприємством у своєму постійному здійсненні спирається на: конкретизацію, коригування функціонального призначення та цільової орієнтації господарюючого суб'єкта, встановлення поточних, довготривалих та стратегічних цілей діяльності та розвитку об'єкта управління.

Список використаних джерел

1. Бунтова Н.В. Кадрове забезпечення готельного господарства України: проблеми та шляхи їх вирішення: автореф. дис. канд. екон. наук за спец. 08.00.07. НАНУ. 20 с.
2. Сімоненко Д.С. Проблеми планування інноваційної діяльності підприємства // Економічні інновації. 2020. Вип. 38. С. 189–194.